

सत्यमेवं यदिपरोनीचः स्यात्तत्राह ॥ गुणवान्वेति ॥ यः परः परएवस इति ॥ स्वकुलप्रयुक्तव्यवहारेप्राप्ते परोनंतर्भूतएवभवतीत्यर्थः ॥ १५ ॥ किंच परपक्षाश्रितस्यातेनाश
एवेत्याह ॥ यइति ॥ १६ ॥ इयं निरनुक्रोशता होमविघातपूर्वलक्ष्मणस्यन्यमोधप्रवेशकरणेन मद्वधविषयानिर्दयता यादृशी अतिघोरा तेतवास्ति तद्विषयंपौरुषं पुरुषय
त्नः स्वजनेनैकेन त्वयैवकर्तुंशक्यं नान्येनकेनापि ॥ १७ ॥ मच्छीलं मत्स्वभावं जानन्नपि अजानन्निव किंविकल्पसे ॥ १८ ॥ अतोऽसाधो गौरवात्पितृव्यत्वगौरवमाश्रि

गुणवान्वापरजनः स्वजनो निर्गुणोपिवा ॥ निर्गुणः स्वजनः श्रेयान्यः परः परएवसः ॥ १५ ॥ यः स्वपक्षं परित्यज्य परपक्षं निषेवते ॥
स्वस्वपक्षेक्षयंयाते पश्चात्तैरेवहन्यते ॥ १६ ॥ निरनुक्रोशताचेयंयादृशीतेनिशाचर ॥ स्वजनेन त्वया शक्यं पौरुषं रावणानुज ॥ १७ ॥
इत्युक्तो भ्रातृपुत्रेण प्रत्युवाच विभीषणः ॥ अजानन्निव मच्छीलं किं राक्षसविकल्पसे ॥ १८ ॥ राक्षसेन्द्रसुतासाधो पारुष्यं त्यज गौरवा
त् ॥ कुले यद्यप्यहं जातो रक्षसां क्रूरकर्मणाम् ॥ गुणो यः प्रथमो नृणां तन्मेशीलमराक्षसं ॥ १९ ॥ नरमेदारुणेनाहं न चाधर्मेण वैरमे ॥
भ्रात्रा विषमशीलोपि कथं भ्रातानिरस्यते ॥ २० ॥ धर्मात् प्रच्युतशीलं हि पुरुषं पापनिश्चयं ॥ त्यक्त्वा सुखमवाप्नोति हस्तादाशी विषं य
था ॥ २१ ॥ परस्वहरणे युक्तं परदाराभिर्मर्षकं ॥ त्याज्यमाहुर्दुरात्मानं वै श्म प्रज्वलितं यथा ॥ २२ ॥

तय मद्विषयं पारुष्यं त्यज य
द्वा शूरोहमिति गौरवाद्धेतोर्यत्पारुष्यं त्यज ॥ अथ त्वं जातसंवत्सरे इत्यस्योत्तरमाह ॥ कुल इति ॥ प्रथमो गुणः सत्त्वं अराक्षसं ॥ रजस्तमः प्रकृतिरक्षः कुलदुर्लभं ॥ १९ ॥ किं
च स्वजनत्यागदोषस्तवापि तुरेवेत्याह ॥ भ्रात्रेति ॥ विषमशीलोपि भ्राता कथं निरस्यते एवमस्ति वालोके वदेति शेषः ॥ भ्रात्रा विषमशीलेनेति पाठे ॥ दारुणकर्मा धर्मार
तिरहं अन्यथा विषमशीलेन रावणाद्विलक्षणशीलेन भ्रात्रा कथं भ्रातारावणो निरस्यत इत्यर्थं च तीर्थ आह ॥ २० ॥ ननु दुःशीलस्य ज्यत एवेति चेद्भवतु सुशीलस्य मम त्यागो नु
चित एवेत्याशयेनाह धर्मादिति ॥ २१ ॥ मया तु तस्य त्यागो न्याय्य एवेत्याह ॥ परस्वेति ॥ २२ ॥